

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE EDNA HAWKIN

ΕΝΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ!

ΠΙΟΦΑΣΙΣΑ να γίνω καλόγρια! Θά γίνω μιά «λευκή αδελφή» γιατί τὰ μαύρα δὲν ταριάζουν καὶ τόσο στὴ δική μου ὡμορφιά! Τότε, ὅταν θὰ εἶνε πειὰ ἄργα, θὰ καταλάβῃ ἡ οἰκογένειά μου πόσο μὲ παρεγνώρισε κι' ὁ Κρίς Χάμπτον θὰ μετανοιώσει σκληρὰ γιατί μοῦ εἶπε νὰ κάνω... κοῦρα μουρουνολαδοῦ... Τὸν ἄθλιο!...

“Ὅλα τὰ κορίτσια, ὅταν φθάσουν στὴν ἡλικία μου, σκέπτονται τὸν μέλλοντα σύζυγό τους, μὰ ἐγὼ δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ! Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς! Κι' ὁ μπαμπᾶς μου θέλει σώνει καὶ καλά νὰ μὲ κλείσῃ πάλι στὸ παρθεναγωγεῖο. Στὴν ἡλικία μου!... Μιά κοπέλλα δε-

κάθῃ χρόνον! Αὐριο εἶνε τὰ γενεθλῖά μου καὶ μπαίνο στὰ δεκαπέντε, παρακαλῶ!! Κι' ἄρα αὐτὰ τὰ φταίει ἡ ἀδελφή μου, ἡ Διάνα, γιατί πῆγε καὶ διηγήθηκε στὸν πατέρα τὸ ἐπισηδῖό μου μὲ τὸν Ἄντρέ! “Αἱ! Θὰ τὸ μετανοιώσει σκληρὰ γιατί τὸ γίνω καλόγρια ἐξ αἰτίας της! Μὲ ζηλεύει γιατί εἶμαι πιὸ ὡμορφὴ καὶ πιὸ νῆα ἀπ' αὐτήν. Αὐτὴ κοντεῦει νὰ γίνῃ γεροντοκόρη, σὲ λίγο θὰ εἶνε γρηῃ, ἀφοῦ μὲ περνᾷ πέντε δλόκληρα χρόνια! Κι' ἐπὶ τέλος, τί ἔκασε; “Ἦταν τὰχα κακὸ ἐπισηδῖο σέ-φθηκα πὼς εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ φροντίσω νὰ θρῶ τὸ ταίρι μου!

“Ὅταν βῆκα ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖο, στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, ζήτησα λιγάκι τὴ Διάνα. “Ἐνα σωρὸ νῆοι τὴν περὶ στοιχίζαν, ἐνὼ ἐμένα κανέναν δὲν γύριζε νὰ μὲ κυττάῃ. Κατάλαβα πὼς ὁ αὐτὸ ἔφατιε ἡ Διάνα, γιατί μπροστὰ στοὺς ἄλλους μὲ μεταχειρίζονταν ὡς νῆμον κανένα μερῶ. Τότε ἀποφάσισα ν' ἀντιδράσω, κι' ἄρχισα νὰ προσέχω γιὰ νὰ δῶ ποῖος ἀπ' ὄλους τοὺς νέους ἦταν ὁ πιὸ κατάλληλος σύζυγος γιὰ μένα.

Ὁ Χάρβεϊ Μπένσον ἐρχόταν τακτικὰ κι' ἔπαιζε τένις. Εἶνε Ἄμερικανὸς καὶ προχωρημένης ἡλικίας. Θὰ εἶνε εἰκοσι ὀκτὼ χρόνων. Μοῦ πέφτει πολὺ μεγάλος, ἀλλὰ προτιμῶ ἕναν ἄνδρα σοβαρὸ γιὰ σύζυγο. “Ἐναν ἄνδρα πού νῆχη πείρα... “Ἐπειτα μ' ἀρέσει τὸ παρουσιαστικὸ ποῦ, εἶνε ψηλὸς, ὠραῖος καὶ θὰ κάνω ἕνα ὠραῖο, ταριαστὸ ζευγάρι! Μιά μέρα, μοῦ εἶπε στὸν κῆπο, πὼς ἔμοιαζε μὲ τριαντάφυλλο. Κατάλαβα τότε πὼς μ' ἀγαποῦσε καὶ τὸ θράβου τὸ τραπέζι εἶχε βάλει λίγο «ρούζ» στὰ γαῖλη μου ἀπὸ τὸ «κραγιόν» τῆς Διάνας καὶ λίγη πούτρα. Φορούσα ἕνα λεπτὸ, ἄσπρο φόρεμα κι' ἦμουν πολὺ ὡμορφῆ. Ὁ Τζόελ Στίβενς, ἕνας φίλος τοῦ Χάρβεϊ, μοῦ εἶπε:

—Μικροῦλα! Εἶσαι τρέλλα ἀπόψε!

“Ἄλλὰ τὸ κομπλιμέντο τοῦ Τζόελ μ' ἄσπε ἀσυκίνητη, γιατί δὲν μοῦ ἄρεσε νὰ μὲ λέει «μικροῦλα». Τότε ὁ Κρίς Χάμπτον, ὁ γείτονας μας, —μεγαλώσαμε μαζὺ ἀπὸ παιδιὰ,—μοῦ εἶπε μὲ θαυμασμό:

—ὦ! Μόλλυ! Μὰ εἶσαι ἕνα οαστὸ λουλοῦδι ἀπόψε!

Καλὸ παλληκάτο ὁ Κρίς, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται ἄκεκτὰ σοβαρὸς γιὰ σύζυγο. Προτιμῶ τὸν Χάρβεϊ.

Χοσέψιασε ἀκετὰ ἐκεῖνον τὸ θράβου. Κατ' ὄρθονα καὶ γόρεσα μὲ τὸν Χάρβεϊ. Θεέ μου! τί ἐγνώρισα ἐκεῖνη ἡ Διάνα! Θαροσεῖς πὼς τὸν ἠθελε ἀποκλειστικὰ δικὸ της! Τέλος γόρεσε καὶ μαζὺ μου. “Ὡς καὶ τὰ θήματά μας ταριαζάν. Σὲ μιά στιγμὴ μάλιστα μοῦ εἶπε:

—Χορεύεις οὐν σουλφίδα! Εἶνε ἀπόλαυσις νὰ χορεύῃ κανεὶς μαζὺ σου.

Ἐνὼ μοῦ μιλοῦσε ὁ Χάρβεϊ, μ' ἔσφιγγε ἀπάνω του, κι' ἐγὼ ἔνοιωσα ἕνα τέτοιο συναίσθημα εὐτυχίας, ὡστε τὸν κύτταξα τρυφερὰ καὶ τοῦ εἶπα:

—Εἶνε τόσο ὠραῖο θραεδαῖ ἀπόψε, Χάρβεϊ... Θέλεις νὰ κάνωμε ἕναν γύρο στὸν κῆπο;

—Δὲν προτιμᾶς νὰ πάς στὸν κῆπο μὲ τὸν Κρίς; μὲ—ρώτησε τότε ἐκεῖνος.

—Ὅχι! ἀπάντησα πειστωμένη.

“Ἄν δὲν θέλεις νὰ ἔρθης, τότε θὰ πάω μόνη μου!

Πήγαμε στὸν κῆπο καὶ καθήσαμε μὲσα στὸ κίосκι. Περίμενα ἀνυπόμονα πὼς θὰ μὲ πρότεινε νὰ γίνω γυναίκα του. Ἄντ' αὐτοῦ ὅμως, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ μὲ ρωτᾷ γιὰ τὸν Κρίς. Ἄπ' αὐτὸ κατάλαβα πὼς ἦταν δειλός. Γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνω, εἶπα:

—Συμπᾶθ πολὺ τὸν Κρίς, δὲν γνωρίζω χρόνια τώρα, ἀλλὰ σὲ προτιμῶ ἐσένα. Χάρβεϊ! Εἶσαι πιὸ σοβαρὸς, πιὸ ἔξυπνος! Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, γύρισα καὶ τὸν κύτταξα τρυφερὰ, μὲ μισόκλειστα μάτια, περιμεύοντας τὸ φίλι του. Τότε ἐκεῖνος γέλασε καὶ μὲ φίλησε...ἀλλὰ, Θεέ μου! τί φίλι ἦταν αὐτό; “Ἐνα γρήγορο, ἀδελφικὸ φίλι, ὅχι σάν τὰ φιλιά πού θλέπω στὸν κινηματογράφο ἡ πού διαβάζω στὰ ρωμάντσα, σάν τὰ φιλιά πού δὲνευδόμενον...

Κατόπιν γελώντας πάντοτε, μοῦ εἶπε: —Τρελλοκόριτσο, ἔλα, πήγαμε τώρα νὰ θρῆς τὸν Κρίς! Θὰ εἶνε ἀπελπισμένος ὁ καμμένος!...

Ἐπέστρεψα μεγαλοχολικὴ στὴ σάλλα τοῦ χοροῦ. Εἶχα γελασθῆ, ὁ Χάρβεϊ δὲν ἦταν ὅπως τὸν φανταζόμουν. Δὲν θὰ γινόταν ποτέ τὸ ταίρι μου. Ἄλλὰ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς ὅταν ξαναβῆκα στὸν κῆπο καὶ συλλογιαμένη γιὰ τὴν ἀτυχία μου πῆγα καὶ κάθισα σ' ἕνα παρᾶμερο πάγκο, ἔαφνικὰ πίσω ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, ἄκουσα τὸν Χάρβεϊ νὰ λῆι στὴ Διάνα:

—Αὐτὴ ἡ χαριτωμένη μικροῦλα ἀδελφὴ σου, θέλωσε προτιμῆρα νὰ φλερτάει μαζὺ μου. Σωστὸ διαβολοκόριτσο! Τόσο μικρὴ καὶ νῆχη τόση ἰκανότητα στὸ φλέρτ!

Κατόπιν γέλασαν κι' ὁ Χάρβεϊ τὴν πῆρε μὲσα στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκεῖνη πέρασε τὰ χέρια τῆς γύρω στὸ λαίμο τοῦ καὶ φιλήθηκαν...ὅπως φιλοῦνται στὸν κινηματογράφο... Τί ἀδιάντροπη ποῦνα ἡ Διάνα!

Εὐτυχῶς δὲν μὲ εἶδαν καὶ γύρισα στὴ σάλλα τοῦ χοροῦ. Χόρεψα πάλι μὲ τὸν Κρίς. Σὲ μιά στιγμὴ δὲν θάσταξα καὶ τοῦ εἶπα:

—Ἐξήγησέ μου, Κρίς, γιατί ὄλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τριγυρίζουν τὴ Διάνα; Καταντάει ἄθλια νὰ τοὺς θλέπω κείνη!

—Υποθέτω πὼς ἡ Διάνα ἔχει τακτικὴ στὸ φλέρτ της! εἶπε ὁ Κρίς.

Τὸν κύτταξα παραεπιμένη. Μήπως τοὺς εἶχε ἰδῆ κι' αὐτὸς στὸν κῆπο; . Ὡστόσο εἶμ' εὐτυχῆς πού γλύτωσα ἀπὸ τὸν Χάρβεϊ! “Ἐνα ἄνδρας πού φλερτάει μιά στιγμὴ μὲ μιά κοπέλλα κι' ἀμέσως κατόπιν πηγαίνει κι' ἀγκαλιάζει ἄλλην, δὲν εἶνε ἄνδρας ἄξιος ἐμπιστοσύνης...

Τὴν ἄλλη μέρα ἀποφάσισα νὰ πάω μὲσα στὴν πόλι, ἴσως ἐκεῖ νὰ συναντοῦσα τὸν ἄνδρα πού μοῦ ταριαζε. Ἡ Διάνα ἔλειπε σὲ ἐκδομὴ ἀπὸ τὸ πρωί. Πῆρα μέσο ἀπὸ τὴ ντουλάπα τῆς ἕνα καινούργιο, χαριτωμένο φόρεμά της καὶ τὸ φόρεσε. “Ἐνα ἀπλό κι' ὡμορφο μοντέλλο τῆς «Φαρινέλλης», ἔβαλα καὶ τὸ ταριαστὸ τὸ καπελλάκι καὶ ἐξεκίνησα. Μὴ θαρρεῖτε πὼς εἶμαι περῆφανη, μὰ, ὅταν κυττάχτηκα πὸν καθρέφτη, εἶδα πὼς ἦμουν μιά ποστὴ κοκλίτσα! Εὐτυχῶς εἶχα ἀποθέσει σελλίνα στὴν τσάντα μου— ἡλαθῆ στὴν τσάντα τῆς Διάνας— καὶ πῆγα σ' ἕνα τῆ-ρούμι. Παρήνευλα τὸ τσάι μου κι' εὐτυχῶς σὲ λίγο εἶδα μὲ λαχτήρα νὰ φθάνῃ τὸ ταίρι μου...

Ὁ νεοφερμένος πῆγε καὶ κάθισε στὸ ἀπάντιο τοῦ τραπέζι καὶ παροῦγγεἶλε τσάι. Δὲν ἔμοιαζε τὸ Χάρβεϊ, τὸν ὁποῖο θεωροῦσα ὡς τῶσα ὡς τὸν μόνον τύπο πού μοῦ ταριαζε. Αὐτὸς ἦταν νεώτερος, ἦταν μελαγχρινὸς, ὑψηλός, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα καὶ φαινόμενα σοβαρὸς νέος. Μ' ἄρεσε πολὺ. Κι' ὅταν μάλιστα γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ἐπιμόνα, μὲ θαυμασμό, κατάλαβα ἀμέσως πὼς μ' εἶχε ἀγαπήσει κίόλας. Τότε θυμήθηκα τί εἶχαν πῆ τὴν προηγούμενη ὁ Χάρβεϊ κι' ὁ Κρίς γιὰ τὴν τέχνη μου στὸ φλέρτ. “Ἀρχισα λοιπὸν αἰέτας νὰ ἐφαρμόζω τὴν τέχνη μου. “Ἐβγαλα ἀπὸ τὴ τσάντα, τῆς Διάνας, —μιά λεπτὴ, μακρὰ πῆπα, κι' ἄναμα ἕνα σιγάρο. Κἀπνίζα ἄργα κι' ἀνάμεσα στὰ ἔλαφρά σύννεφα τοῦ καπνοῦ κύτταξα μὲ ρεμβῶδες ὄφως τὸν ἀντικρινὸ νέο. “Ὅταν κατάλαβα πὼς ἦταν

Κύτταξα μὲ ρεμβῶδες ὄφως τὸν ἀντικρινὸ νέο...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

Το μεγάλο όνειρο κάθε νέας ήταν πάντα η άποκατάστασις της. Κοπέλλες φτωχές και πλούσιες όνειρεύονται τον Ιδανικό νυμφίο, τον σύζυγο που θαρρή με μέρα να τις πάρη, που θα γίνη ο σύντροφος της ζωής των, με τον οποίο θα διατρέξουν μαζί τον μακρύνον και δύσκολο δρόμο του βίου των. Τον σύζυγον αυτόν άλλες τον όνειρεύονται και τον θέλουν ώραιο και γοητευτικό, σαν το βασιλόπουλο του παραμυθιού, άλλες φρόνιμο και ενάρετο, άλλες έργατικό και δραστήριο, άλλες φτωχά, για να δημιουργήση μόνος του και με τη βοήθειά τους μία κατάσταση, άλλες πλούσιαι, για να απολαύσουν μαζί όλες τις ηδονές της ζωής, άλλες ξανθό, άλλες μελαχροινό, άλλες ψηλόν, άλλες μέτριον κλπ. κλπ.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

Έχοντας υπ' όψει του το μεγάλο αυτό όνειρο των δεσποινίδων, τους άνοιξε από σήμερα τις σελίδες του, για να διατυπώσουν σ' αυτές :

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΕΩΔΗΣ, ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, ΣΥΖΥΓΟΣ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ, ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ;

Το «Μπουκέτο» θα δημοσιεύση τις απαντήσεις των νεαρών

αναγνωστριών του, η οποίες πρέπει να είνε :

**ΣΑΦΕΙΣ
ΚΑΘΑΡΟΓΡΑΜΜΕΝΕΣ
ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΕΚΤΕΝΕΙΣ**

Η πέντε επιτυχεστέρες εκ των απαντήσεων, η πιό έξυπνες και η πιό λογοτεχνικά γραμμένες,

ΘΑ ΒΡΑΒΕΥΘΟΥΝ

Η πρώτη επιτυχής απάντηση θα πάρη ως βραβείο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ (Ευρωπαϊκό) ΑΞΙΑΣ 400 ΔΡΧ. ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Η δεύτερη ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ ΑΞΙΑΣ 175 ΔΡΧ ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΙΖ - ΑΝ - ΠΛΙ ΕΚ ΤΟΥ κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Η τρίτη ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΚΕΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Ευρωπαϊκής), ΑΞΙΑΣ 150 ΔΡΧ.

Η τετάρτη ΘΑ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Και η πέμπτη θα πάρη ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΜΕΤΑΞΕΩΤΗ. Έπίσης θα δημοσιευθούν η φωτογραφίες των δεσποινίδων που θά βραβευθούν.

Αι απαντήσεις γίνονται δεκτές από σήμερα, θ' αρχίσουν δε δημοσιεύονται μετά 2 ή 3 φύλλα, διά να συγκεντρωθούν ένταματάξ άρκεται.

Αι απαντήσεις των αναγνωστριών μας θα εικονογραφούντα καταλλήλως υπό του σκιτσογράφου του «Μπουκέτου» κ. Γ. Γρηγόρη.

οκλάθος της ματιάς μου, σηκώθηκα άργά και θγήκα από το τη - ρούμι, προχώρησα κυττάζοντας τις θιτρίνες, ώστόσο είδα ότι ο άγνωστός μου με είχε άκολουθήσει και τότε, τη στιγμή που έφθασε κοντά μου, σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη μπροστά του. Έκείνος έσπευσε να με σηκώση στη δυνατή άγκαλιά του και με μετέφερε στο πλησιέστερο μαγαζί, όπου μαζεύτηκαν άρκετοί περίεργοι. Κάποιος μου έφερε νερό, άλλος έφερε άμυγναιικό άλας, και τέλος θεωρήσα καλό να άνοιξω λίγο το μάτια μου. Ο νέος με κρατούσε άκόμα μέσα στην άγκαλιά του, αλλά όταν είδε πως συνήλθα, είπε πως θά έχανε το τραίνο του κι έσπευσε να άπομακρυνθή. Τότε κάποιος γνωστός του πατέρα μου, ο οποίος έτυχε να θρεθή εκεί, με έβαλε σ' ένα ταξί και με συνώδεψε στο σπίτι μου. Η μητέρα άνησυχής και μ' έβαλε στο κρεβάτι, όσο για τον Κρίσ μου έστειλε μία θαυμάσια άνοδοέση τριαντάφυλλα. Η Διάνα όμως έγινε έξω φρενών, γιατί είχα λιποθυμήσει ενώ φορούσα το φορέμα της...

Καταλαβαίνετε την άπογοήτευσί μου, με την δεύτερη άποτυχία μου!... Την επομένη, δηλαδή χτές, συνάντησα τον Άντρέ. Μιλούσα εκείνη τη στιγμή με μία φίλη μας, όταν εκείνος πέρασε κοντά μας και χαϊρέθηκε τη σύντροφό μου. Έτσι έμαθα πως ο κομψός αυτός κύριος ήταν ο Άντρέ Μπωρεγκάρ, πως είνε καθηγητής του χορού και κερδίζει πολλά χρήματα. Όλα τα κορίτσια είνε ξετρελλαμένα μαζί του. Μα από το βλέμμα που μου έριξε ενώ περνούσε δίπλα μας, κατάλαβα πως ήμουν το παν γι' αυτόν. Δέν μπορούσα παρά να το άρέσω! Κι όμως, εξ αίτίας του, άποφάσισα να γίνω καλόγυρα! Δέν υπάρχει πεια άγάπη για μένα! Άκούστε όμως τι συνέβη!

Σήμερα το πρωί έπαφελήθηκα της άποφάσις της Διάνας και φορέσα ένα από τα φορέματά της. Ένα κατακόκκινο, τρέλλα! Πήγα μπροστά στο σπίτι του άγαπημένου μου, το Άντρέ, κι άρχισα να περπατώ άπάνω-κάτω, βέβαιη πως εκείνος γρήγορα ή άργά, θά παρουσιαζόταν. Είχα άρχισει να κουράζομαι, όταν να...ο Άντρέ παρουσιάζεται. Λιποθύμισα! Έκείνος τότε μ' άρπαξε, με σηκωσε και με πήγε σπίτι του. Με ξάπλωσε άπάνω στο ντιβάνι του γραφείου του κι έκανε ό,τι μπόρεσε για να με συνεφέρει. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, ρώτησα μ' άδύνατη φωνή:

—Πού είμαι;

—Τότε ο Άντρέ άρχισε να μου λήη Γαλλικά χίλια-δυό γλυκόλογα. Μου έδωσε να πιώ ένα λικέρ και με ρώτησε τι μου συνέβη. Τότε του είπα τα θάσανά μου. Έκείνος με δικαίωσε. Μου είπε πως στην πατρίδα του, ένα κορίτσι δεκαεφτά χρόνων είνε

σε ώρα γάμου και δέν έθλεπε το λόγο γιατί να μην παντρευτώ κι' εγώ. Μα εκεί που μιλούσαμε, κι' από στιγμή σε στιγμή πείριμενα πως θά με ζητούσε σε γάμο, ή πόρτα άνοιξε και μία κυρία, παχεία και ζανθιά μπηκε στο γραφείο. Ο Άντρέ μου τη σούστησε. Ήταν η γυναίκα του! Φαντάζεστε τη θέσι μου! Έσπευσε τότε εκείνος να πάη να φέρη ένα ταξί και με συνώδεψε ως το σπίτι μου. Τη στιγμή που φτάσαμε, στάθηκε μία στιγμή κοντά μου και τρυφερά, με λατρεία, μου φίλησε το χέρι.

Γιά την κακή μου τύχη, ο Κρίσ στεκόταν την ώρα εκείνη μπρός στην καγκελλένια πόρτα του σπιτιού του. Με πλησίασε και λίγο άποτομα μου είπε πως ήταν περιττό να φλερτάρω με τον Άντρέ γιατί ήταν παντρεμένος. Έπειδή θεωρώ τον Κρίσ για φίλο μου, του άνοιξα την καρδιά μου, και του είπα πως ήμουν γυναίκα πεια, είχα άγαθήσει κι' ήμουν δυστυχής. Τότε με κούταξε παράξενα και μου είπε:

—Δέν πιάς να ίδης έναν γιατρό, ίσως μία κούρα από μουρουνόλαδο να σε ώφελήση!

—Είσαι σκληρός, του είπα, να κοροϊδεύης, όταν η καρδιά μου είνε ραγιωμένη!

Έτσι στην άελπίσιό μου άποφάσισα να γίνω καλόγυρα. Φουλικά ή Διάνα πήγε και τά είπε όλα στον μπαμπά, ή δεύτερη λιποθυμία μου τους φάνηκε ύποπτη κι' άποφάσισαν να με κλεισουν πάλι στο παρθενάγωγο. Άν είνε δυνατόν! Στην ηλικία μου! Γι' αυτό θά γίνω καλόγυρα και θά το πένω άποφάσισουν πικρά. Είμαι τόσο δυστυχής!...

Σήμερα είνε τα γενέθλια μου, έλαθα ένα σωρό γάρα. Μα η καρδιά μου είνε θλιωμένη. Το άπόγευμα ήρθε ο Κρίσ και με πήρε με το αυτοκίνητό του, μακριά, σε άπομένο μέρος. Έτρεξε σαν τρελλός, τόσο που φοβήθηκα. Τέλος σταμάτησε και ξαφνικά μ' άρπαξε στην άγκαλιά του και με φίλησε με τόσο πάθος-σαν στον κιμηταγράφο-που πόνεσα! Άλλά μ' άρεσε και δέν είπα τίποτε. Πρώτος μίλησε ο Κρίσ:

—Νά, τρελλοκόριτο, αφού βέλεις ρωμάντασ! Και πές μου άν ο Άντρέ Μπωρεγκάρ σε φίλησε ποτέ έτσι;

Τότε κατάλαβα πως δέν άγαπούσα τον Άντρέ, παρά μονάχα τον Κρίσ. Έπειδή ήταν πάντοτε κοντά μου, δέν τον είχα πάρει στα σοβαρά. Έτσι άρραβωνιαστήκαμε κρυφά. Ο μπαμπάς φάνηκε χαρούμενος όταν του άναγγείλαμε το γεγονός. Μου επέτρεψε να μείνω στο σπίτι μία που είμαι άρραβωνιασμένη. Κι' όταν γίνει ο γάμος της Διάνας με τον Χάρβεϊ, θά παντρευθώ κι' εγώ με τον Κρίσ.